

[Forsvarsministeren.]

have mere! Vi har i Dag 1 850 000 Kr. til Nybygning, vi foreslaar 2 Mill. Kr. plus 5 Mill. Kr. een Gang for alle til Flaadens Rekonstruering, og saa siger det ærede Medlem, at det er alt for lidt, det kan vi ikke løse Bevogtningsopgaverne med. Saaledes ser altsaa Flaaden ud i Dag, saadan som Venstre og Højre har skaffet os den: at man oven i Købet mener, at den er for daarlig til dette Formaal. Jeg synes ikke, man kan faa en stærkere Fordømmelse end den, som det ærede Medlem her kom med.

Vi vil nu om kort Tid komme til at stemme om det Lovforslag, her foreligger, vi vil faa det vedtaget i Folketinget, og vi vil faa det stemt ned i Landstinget; efter de Udtalelser, her foreligger, vil Landstingets Flertal stemme dette Forslag ned. Derefter staar vi med en Ordning, som man fra alle Sider anser for at være umulig at opretholde. Det er den Stilling, som Parterne har bragt sig i. Der var en, der kom og spurgte mig: Tror du ikke, der i Aften kommer en Dagsorden? Jeg svarede: Men i Himmelen Navn, hvad skulde man med den? Det vilde dog være det frygteligste af alt, om de Konservative og Venstre ved et tilfældigt Flertal fik vedtaget en Dagsorden, hvad skulde de med den? de er jo saa bunduenige, som tænkes kan, de kan ikke løse militære Opgaver, de er nødt til at beholde det Makværk, vi har, selv om de ved en Dagsorden fik Held til at komme til igen.

Det er jo netop Stillingen, og Stillingen er yderligere den, at naar der ikke foreligger Forslag fra de to Partier, hverken fra Konservative eller fra Venstre, er det simpelt hen, fordi de ikke en Gang indadtil kan enes om saa meget som at stille et virkelig udarbejdet Forslag. Saaledes er Stillingen. Man kritiserer, men man har intet som helst at forsvare. Den Ordning, der er, erkender man selv er umulig, og den forsvarer man ikke, man stiller ikke noget nyt Forslag, man kritiserer bare det, som her er foreslaaet, og saa siger man, at de sagkyndige, eller hvem det nu kan være, har Ansvaret for den Ordning, der foreligger.

Jeg vil sige, at under disse Forhold var det betegnende, at det ærede Medlem

Hr. Holstein sagde: Fremtiden kalder paa de to Partier, Fremtiden kalder paa dem! Ja, den har noget at kalde paa. Det er mægtige Resultater, de har at opvise til Dato. Politisk store Resultater: dette, at man har formaaet at tilvejebringe en Ordning, der er umulig, ubrugelig. De to Partier, der er enige i Kritikken, kan ikke enes om en Nyordning, ikke en Gang enes om hver for sig at skitsere, hvad de vil. Der er Grund for Fremtiden til at kalde paa disse to Partier. Jeg tror, man kan sige, at vi fra vor Side har et ganske andet Grundlag for vort Forslag, end de Herrer har for al den Kritik, de her har fremsat.

Udenrigsministeren (P. Munch): De 4 ærede Talere fra det konservative Parti har under disse Dages Forhandlinger gentaget Betragtninger, som vi har drøftet under mange tidligere Militærforhandlinger, og Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, har i betydeligt Omfang stillet sig ved de 4 konservative Taleres Side — i hvert Fald naar det drejede sig om at vende sig imod mig —, maaske i noget højere Grad, end man efter den foreliggende Situation egentlig kunde have ventet. Jeg har det Indtryk, at de 5 ærede Talere i denne Debat har strængt sig særligt an under Indtrykket af, at nu er det, som om Afgørelsen nærmer sig. Men dertil kommer, at de ærede Herrer har faaet ligesom en Art nyt Krydderi til at sætte en vis Smag paa deres Indlæg. Dette Krydderi bestaar i en 5 Aar gammel Gesandtindberetning. Jeg ved ikke, hvorfor denne pludselig er blevet saa meget mere interessant, end den var for 5 Aar siden, da den for første Gang omtaltes her i Tinget, og da den daværende Udenrigsminister afviste Muligheden af at forelægge den under saadanne Former, at der kunde være Fare for, at den naaede ud til Offentligheden.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel mindede om Forhandlingerne, den Gang det udenrigspolitiske Nævn blev oprettet. Jeg har ikke haft Lejlighed til at gennemgaa disse Forhandlinger, men jeg har den Erindring om dem, at den Gang var det ærede Medlem Hr. Pürschels Venner og jeg enige om selve Tavshedspligten for det udenrigspolitiske Nævn i de Tilfælde, hvor